

KOMÁLOVICS ZOLTÁN

Firka

Keserü Ilona Nagy zománc firka 2 című képéről

Az összes tragédiánk és szenvedésünk úgy feszül a világra, mint egy felemelhetetlen háló, amely a szellemünk terével együtt nehezedik és tágul. Minél tágabb, annál sűrűbb szövésű.

Mint a test, elágazik, és nem tér vissza többé. Időleges benne öröm és szenvedés. A bőr, akár egy pulzáló, puha háló némán áttereszti, de az erő, amely mindezt létrehozta, mégis kint marad, s keresi az útját, hogy az égtájak szerint közeledjen és bebocsájtást nyerjen. A világ bőre alatt, a mozdulatlan csöndben mégis készül a végső rajzolat. Kezdetben olyan, mint egy firka, amit egy gyerek vet papírra szinte öntudatlan. Vonalak egymásra torló halmaz. Követhetetlen kuszaság. Aztán lassan kirajzolódik a lapra gyűrődő tér egy csomója, amely hirtelen, mint egy köldök, befelé kezd nyílani. A végtelen háló egy csomója, köldöke úgy rajzolódik, mint egy firka, melynek szálai széttereznek, s látszólag lefelé folynak egy nagy erő ijesztő vonzásában. Valakinek a keze mégis rajta van a csomókon, a nagy zománc firkán, s mint egy ütőeret, tartja a hálót. Áll, mint egy ködbe szúrt kapitány, üzenet nélkül, hullámrajok sűrűjében. S mi félünk, hogy az Isten egyszer már meglátogatott bennünket, s nem tér vissza többé.